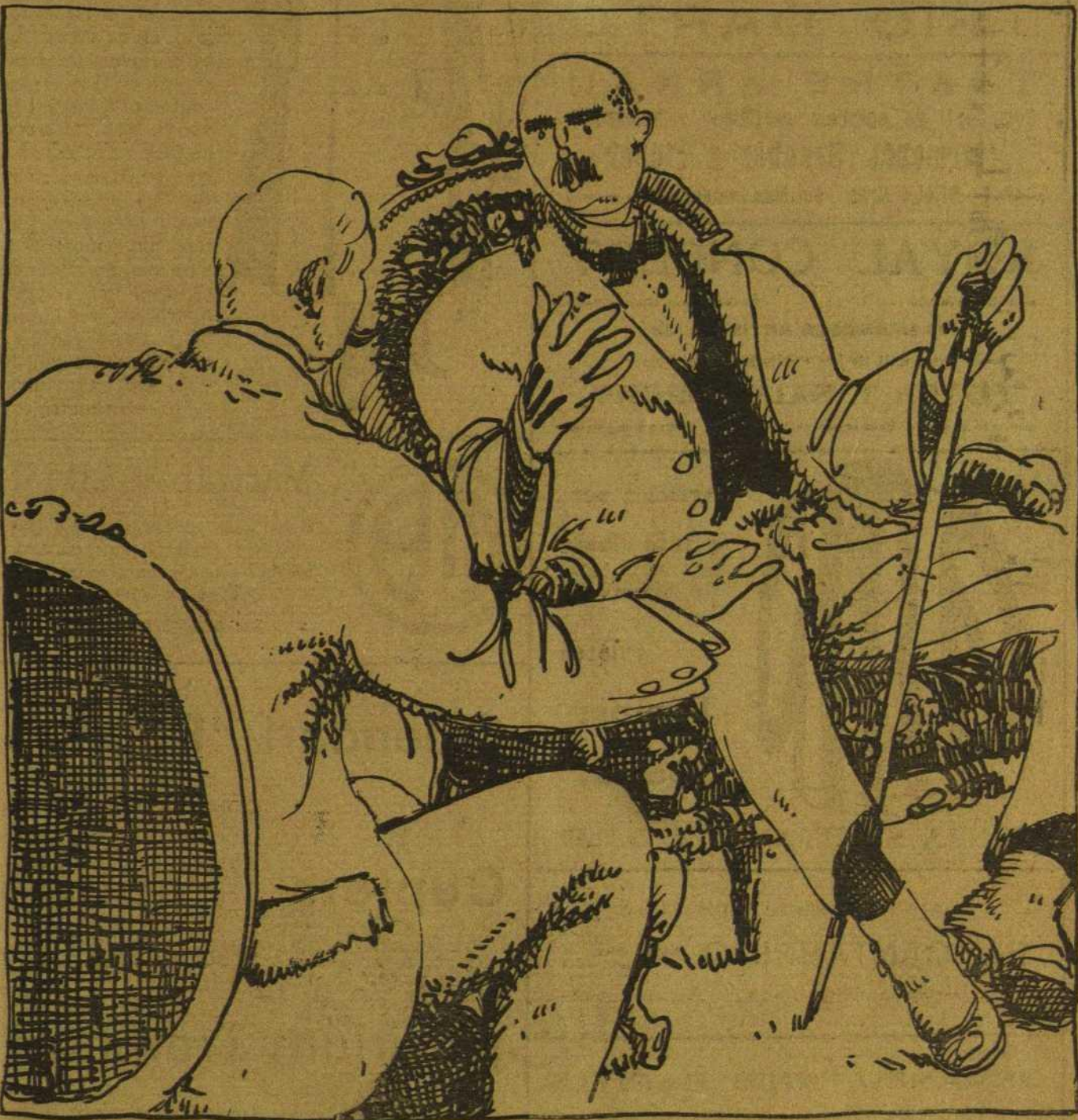

PAPIRUS

—Ja'n pot estar joïós de la seva senyora.
—Tots els meus amics diuen que no es pagada amb diners.

TEATRE NOVETATS

Grandiós éxit de la companyia de
sarsuela i opereta, que dirigeixen
AMADEU VIVES Y PEP BERGÈS

TIVOLI: CIRCO EQUÈSTRE

Gran Companyia Internacional Equèstre,
Gimnàstica, Acrobàtica, Còmica i Musical

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Cafè Concert Restaurant a la carta dia i nit
Últimes representacions del renomnat

TRÍO DARTO

TEATRE ARNAU

Companyia de sarsuela castellana y valenciana

Iturmendi, Sanchez y Picher

— Dijous Gran vetllada valenciana —

ROYAL CONCERT

Pabelló de Mèda : : El Rei dels Musics-Halls

30 HERMOSES ARTISTES 30

Gran éxit de les vetllades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratis

Articles per
a tota classe
de Sports

Pilotes

Tunmer
Special

RONDA SANT ANTONI, N.º 59

Pera ostres fresques i demás mariscs

EL CANTÁBRICO Santa Ana, 24

Obert dia i nit

DEMANEU "ANIS PAPITU"
I LICOR "ORO LÍQUIDO"

Casa Bastida

Passeig de Gracia, 18

Única casa que ven
les últimes creacions
de París i Londres a
preus incompatibles.
Trajos i abrics de
corte anglès i teles de
gran chic a 25, 30, 35
i 40 pessetes les més
superiors. Una capsa
contenint 6 colls i 6
punys 2'75. Barrets
anglesos a 4'95, gor-
res angleses a 2'95.
Enviis la seva di-
recció i rebrà un Ca-
tàlec amb mostres i
figurins i un sistema
especial que li per-
metrà pendres la mi-
da a vostè mateix;
adjuntant un segell de
0'15 ptes. s'incluirà
un centímetre.

Marcelino Albiol

Fabricació de làmpares pel gas
i electricitat

Instal·lacions, reparacions

Lloguer i venda a plassos

PONENT, 42

Calendari "Papitu"

preu: una pesseta.

Cuplets "Papitu"

preu: un ral.

¡Delirium Tremens!

preu: dos rals.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Pelayo, 38
Hores, de 10 a 1
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre. Ptes. 2
ESTRANGER, 3
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's retornen els originals.

CUPLETS

ELS PRETENDENTS

(Musica de LOS PRETENDIENTES)

I

Em diuen sempre'ls homes
que soc bonica;
perdonin que jo ho cregui
també una mica.
Tinc pretendents que'm vénen
sempre al darrera;
són sis els que are'm busquen
plens de fal'lera.

Jo no sé lo que'm pasal
Quan la nit ve
sense voler-ho penso
amb el sisé.

II

El primé és un vell calvo
qu'encar té pasta;
és el segón un jove
que se la gasta.
El tercer, molt tendrívól,
farà carrera,
pro encare és massa jove,
i, el pobre espera.

Jo no sé lo que'm passal
Quan la nit ve,
sense voler-ho, penso
amb el sisé.

III

El quart té una parenta
que és rica rica,
mes gasta ja la herencia
i això ho complica.
Al quint els meus desprecis
maten de pena,
i és el sisé, oh deliciàl
el que m'omplena.

Jo no sé lo que'm passal
Quan la nit ve,
sense voler-ho penso
amb el sisé.

FULLES D'ESTATUA

FACECIES, DE POGGI

Les dues eines

Hi havia un fuster anomenat Andreu, que estava meravellosament proveït de lo que tant les dónes co-bejen, segons confessió de sa propia muller a ses veïnes. Un cop morta aquesta, prengué per muller una fadrina ignoscentona anomenada Antonia, a la qual parlaren les comares de la bona eina de l'Andreu. La primera vegada que's trobà sola amb son marit, li vingué tremolor i no gosava a acostar-se-li, de tanta por que tenia. L'altre, comprenent lo que era causa de la por de la fadrina, li digué per a consolar-la:

—Les comares t'han dit veritat; emperó, jo tinc dues eines, una de gran i una de xica. Me serviré de la petita de moment; si algún dia convé ja faré us de la grossa.

Tranquilitzada ja la jove muller, el fuster va servir-se de la seva eina petita i tot marxà com una seda. Al cap d'un mes, acostumada a manejar la primera, digué un dia al seu marit:

—Escolta, no podries usar l'eina grossa avui?

El fuster, que sempre s'havia servit de la única eina que posseïa, la que de tan gran li havia valgut celebratat, no pogué estar-se de riure al veure les bones intencions de sa jove muller.

Un home tranquil

Una dòna casada havia demanat al seu marit que li comprés unes sabates per a anar a una festa l'endemà. El marit va portar-les hi, tot recomanant-li que abans de sortir li deixés un pollastre rostit per a dinar ell quan arribés.

Ella va còure-li el pollastre i quan anava a sortir de casa vegé passar un garrit fadrí a qui estimava. Tot seguit s'en tornà a dins i li feu senyal de que entrés per a aprofitar l'absència del marit; després, per a avençar feina, s'enfilà escala amunt i's posà a terra, més de tal forma que se la podia veure de la porta estant. Mentres la dòna i el seu galant jugaven a saltar i parar, el marit arribà amb un amic que ell havia convidat a dinar privadament, pensant-se que sa muller seria fóra i no tornaria fins molt tard. Arribat l'home al peu de l'escala, vegé sa muller que batia l'aire amb els peus.

—Vatú Judeu!—exclamà fent una riallada.—Ja't dic jo, noia, que si passages sempre d'aquesta manera, no veuràs mai espatllades les sabates que t'he comprat.

—Caramba, senyor Miquel; que deu anar calent amb aquesta peça tant llargal...

Barcelona sent el Nadal com cap més ciutat del món.

Val a dir de la manera que'l sent. No's cregui ningú mai que sigui d'una manera mística i ensopida. El Nadal el sentim sorollós, alegre, pintoresc, pantagruèlic i afrodisíac. Nadal, per a nosaltres és un pretext per a augmentar-nos la broma mutuament.

Diem-ne *reveillon*, diem-ne *verbena*, *noche buena*, etc., etc., per a nosaltres és motiu per xirinola al punt de dalt i accidentada a més no poguer.

Entre'l Nadal i Cap d'any, els anglesos de l'Esquadra, les modistes aprenentes i les professionals, les nits excel·lents de temperatura i l'abundància dels *cuartetos* tant necessaris a la República, han fet a Barcelona una setmana Nadalenca que ha batut el record.

Les Rambles han anat plenes de gom a gom, les dones s'han mirat als homes i els an elles, posant en llurs ulls totes les savoroses concupiscències. Tot barceloní ha posseït a la seva barcelonina i tota barcelonina s'ha entregat sencera en una mirada al que ella ha volgut sense pensar-s'hi.

Les banyes s'han retorçut d'alegria en la front de molts marits i esposes, els sacrificis s'han consumat, l'amor ha florit en el sí de tothom traduint-se en contactes de triomf tanta impudícia en els balls, en els teatres, en els recons del foyer i entre les foscors discretes del cinema.

Tothom ha tocat fusta més o menys olorosa.

Tots els nostres sentits s'han sadollat de goig: per a cada un d'ells hi ha hagut la sensació anyorada. La vista s'ha explaiat entre cel i terra, l'olfat s'ha desvanescut sadoll de perfumeria, l'oid s'ha aixordat de l'alegre trompetada triomfadora, el gust exigent s'ha saturat de tot lo savorós que dona l'aigua i la terra, i el tacte ha sentit la sensació febril, epilèptica, palpitant, de la carn viva i de la carn morta.

I are diguin els nostres llegidors i demés barcelonins que també ho siguin, si fa bo de viure en aquesta ciutat única, quals habitants viuen entre la joia, disfruten dels cinc sentits, sota d'un cel que

enamora, airejats per una brisa que perfuma, refrescats amb l'aigua verda del Mediterrani, guardats pel Tibidabo i acullits en els palaus regis del Aixamplis, disfrutant de tots els drets polítics, complint tots els deures de ciutadania, enamorats d'un ideal que no demana sacrificis; amb Rambles que brinden alegres anades i vingudes, amb places que aconsolen als tocats del deliri de grandeses, amb negocis de realització planera i graciosa, amb foyers que li ofereixen encisos de pecat, amb tertulies on s'admeten joyosament les entremaliades picardies, amb hetaïres conscients que saben de pecar santificant la luxúria, amb dones sanes i hermoses gresols perfectes de futures generacions amb homes magnífics i ben plantats que conviden a la reproducció.

Amb tot això i molt més que callem, estem segurs de que podem dir amb l'orgull dels romans quan Roma era Roma:

«Nosaltres som ciutadans de Barcelona!»

Les festes antigues

ANTIGUAMENT, a Olot, hi havia cursa de bous. No direm que Olot fos la terra de Maria Santíssima, ni que hi nasquessin Guerrites ni Lagartijos, però sí que entre la gent del poble hi havia algú que se les savia heure amb el toro, brau o bou com ne deien amb molt bon acord.

No hi havia festa grossa sense que's corrés el bou, que era com dar solemnitat a la diada. A les grans festes el solien corre lligat amb una corda que servia de barrera als que comes ajudume eren a temps a tocar el *pirandó*, però quan venia la festa magna no hi havia cordes que'l lliguessin ni *Neu* que l'aguantés. L'engaven per carrers i places, i el que no volia bullanga s'havia de tancar a casa i mirar-se els toros des de la barrera, que en aquest cas era el balcó o la finestra.

A una hora determinada el bou sortia de l'estable, i aquest vull aquest no vull enfilava i embestia als que se li posaven a tret, que si no feien un punt de torero ballaven un ball de primera, i amb tot i que després els diaris no portaven la *cogida* no'ls hi faltaven agafades.

La gent, advertida, ja se tancaven a casa i esperaven el pas de la fiera abocats al balcó, però sempre hi havia algú que per fas o per nefes se quedava al carrer i havia de procurar salvar-se.

Un any un cego, molt popular a Olot, se va quedar al carrer a l'hora de l'engegada, i no sabent com engiponar-se-les per no ser agafat i voltelat va sentir soroll aprop d'ell i va demanar per favor que l'apartessin de manera que'l toro no li fes res.

Mentres demanava aquest favor el toro venia furient, i trobant pel camí al pobre cego li va dar una empena colossal, com les que solen donar els marits de les vaques.

El cego, al sentir que l'apartaven, cregut de que era un benefactor, va dir:

—Ai, gracies! Deu vos ho pagui, però una altra vegada no ho feu tan fort.

Setmana de "Reveillons"

Tota la setmana ha estat *revellon*. Ningú ha dormit les hores ordinaries ni els dormilegues que n'hi afegeixen algunes de torna.

L'antorxa ha estat encesa cada nit a cada casa i en cada individu de cada mena.

Els carrers han bullit vessants de multitud rienta; en les posades de l'amor n'hi ha hagut per a totes les *posaderes*, els *foyers* s'han vist invadits per gentades immenses buscadores del goig i l'alegria; per les arques familiars hi ha passat un vent de folia que se n'ha endut l'austeritat severa; les donzelles han somniat amb abraçades confuses però fortes, les savies sacerdotises han trobat un joc nou per a cada oficiant expert. La gent àvida de festa ha cercat qui la festegés i aon ho ha trobat s'hi ha deixat anar satisfeta.

—Els homes només ens poseu la mel a la boca.
—Però devegades us la empassau.

L'*Eden Concert* l'hi ha ofert les 36 artistes regides i guiades per la *Cachavera*.

La *Buena Sombra* ha obsequiat amb la seva *quadrille* de can canistes.

A l'*Alcàzar Espanyol* les artistes han acullit a la parroquia amb els braços oberts.

El *Royal Concert* amb tots els seus salons poblats de beutats artístiques.

La *Bobemia Modernista* amb uns balls que encenen les pedres de la Ronda; el *Bosque* amb un altre ball exprés per a les veïnes de Gràcia; i l'*Iris Park*, el famós *Iris Park*, amb un ball de *reveillon* dirigit pel gran Figarola, que fou el conjunt més admirable que hàgim vist mai a Barcelona. Hi havia les senyoretes més guapes i alegres de que disposem, i'ls homes més atrevits que les enronen. Es donaren premis, xampagne d'honor i's ballà el *Tango*, que serà, temps a venir, el ball de Barcelona per excel·lència.

A la *Maison Dorée*, on els *reveillons* han estat d'una magnificència inaudita, ja no sols hi ballen el *Tango* els professionals, sinó les donzelles de la més granada aristocràcia. I'l ballen bé! Hi posen el deix peculiar a la musica americana i el caient picaresc un si és no és pornogràfic..... Ja fa anys, que'ls passem felços.

TEATRES y CONCERTS

LICEU.—Dintre de tres o quatre hores, *Parsifal*, previ desembols de 65.000 pessetes per part de *Volpini*, va enlaire. Comensarà a les deu en punt de la nit i acabarà a la mateixa hora de dintre set o vuit dies. Malgrat les dimensions els hi garantim l'obreta i fins l'execució, que serà magnífica. O sino ja'n parlarem la setmana pròxima, en la que'ls hi contarem l'argument, tal com el va pensar el senyor Wagner. Fins a la pròxima doncs.

ELS DEMES TEATRES.—Ignocentades bones i divertides, han sigut les del *Principal*, en les que en *Santpere* ha sigut l'heroe de la rialla; a *Romea*, la gent ha rigut amb *La gallina de los buevos de oro*; i en el *Nuevo*, en *Montero* ha arribat al *desideratum* amb la seva 3,473 revista. Ah, dintre de set o vuit dies, n'estrena una altra que serà la primera de les vuit mil que estrenarà per tot l'any 1914! En el *Novelats*, l'ignocentada també

ha sigut molt celebrada i la gent ha rigut amb en *Bergés*.—En *Apòlo*, el melodrama *El sitio de Zaragoza*, ha sigut un èxit per l'Ayné, en *Fuentes* i la companyia de *Rojas*.—En el *Còmic*, el peixelè *Bacas* fa furor, i en l'*Imperio*, en *Pepin* i en *Torrijos* s'han fet amos del senyoriu del Ensanche i en *Manolo Montero* se converteix en un ídol del pericón i finalment, en el *Tivoli* en *Mac-Norton*, a qui admirem pel seu descomunal estómac, ens ha promès que una d'aquestes nits se pensa empassar tot el presupost de l'Ajuntament, ja que el contribuent barceloní no se l'empassa.—I no acabarem sense dir que en l'*Espanyol*, el melodrama o lo que sigui *La Nazarena*, es una de les coses més divertides que hem vist en la nostra vida. Aquells successos de Juliol, en ple any 20 del XIX, son inolvidables! Encare riem...

Les nostres felicitacions

Abans que tot:

BON ANY NOU ALS NOSTRES LLEGIDORS

Aquest saludo i desig, que'ns surt del ànima, el fem extensiu a la generalitat. Are particularment, doncs són innombrables els compromisos i deutes de gratitut que la Casa té contrets, felicitem el 1914, any que acostuma a tenir uns dotze mesos, a les sigüents personalitats:

Autoritats Cívils i Eclesiàstiques, Mr. Mac-Norton; Excelentíssima senyoreta Antonia de Cachavera; *Figueras*, regidor (3 dies); Marquès de Premio Real; Director de la Banda de la Creu Roja, mestre Sangenís; Liga protectora de los Pitos de Sereno; Lliga Regionalista; Las tres clases de vapor; *Pacini* anche il suo cane; tenor *Bacas* (a) el *Peixalé*; en Juanito Chupito; la Real Penya dels vuit, de la que ja n'hi ha tres de casats; el coro de la Trompeta; las *Hermanas Plata*, una resident en Barcelona i l'altra excursionant per provincies; l'actor *Pigrau*; el licenciado *Priu*; en *Sarañana*, reporter i apotecari; en *Piqué*, cabo de comparses; en *Quim Montero*, revistista; el Botxi que entri en funcions; don *Pentateuco*; el pollo barítono *Galián*; la *Nitta-Jo*, que arriba dintre de dos dies; la *Pandereta*; la *Bella Nacra*; la Lliga del Bon Mot; el Sindicat de Saxofons; en *Volpini* o *Polvini figlio*, il Kapellmeister *Viscassillas*; en *Barbilindo*; en *Damiel Simó*; en *Dessy* de la nítida ermilla; el colomí del *Parsifal*; al

—Són de confiança aquests ous?
—Ja ho crec, no m'agrada enganyar a la gent. Que's pensa que vull que'm passi com an aquell home que's varen agafar pels ous?

Cos de Bombers; an en Quirsel i an en Guilemany del Apol; als nostres subscriptors de Vilasar de Dalt; a l'amic Piña, de Mallorca; an en Barba, a Mossèn Pollastre; a mossèn Gaudi; a les germanes Galledes; an en Sañudo Autrán; an en Marsans, empresari; an en Pedrola, cònsul de la Barceloneta; a la dolça i cimbrent Pura Montoro; a l'angelical Angelina Villar; la Fernanda Colombo; la Taràntula; an en Millan Astray... i al arma, al arma, fills del poble!

A tots, bon any noull

Un acudit del senyor Llanas

MOLT sab l'amic don Albert de Sicília Llanas, literat humorista del qui tenim molt que aprendre, lo bé que se'l vol en aquesta casa. En Llanas és i ha sigut i serà mentres visqui, i visqui molts anys, home d'enginy... Enginy diem?...

Una palpable mostra ne son aquelles famoses targetes de don Albert, que's va fer imprimir quan tenia el seu domicili social a Badalona. Deien aixís:

«Albert de S. Llanas.—Martínez Campos, 22 bis, baixos, primer i segon pis.» I al dors de la targeta hi havia imprés tot l'horari de sortida i arribada dels trens de Barcelona a Badalona. Si això no és enginy!...

Doncs bé, anem a altra cosa. Una vegada, trista ocasió, el senyor Llanas no havia pagat encare el rebut de lloguer de la casa. L'amo, exigent com tots els amos, va pujar al pis.

La porta era oberta. L'amo se fica en dins i penetra en el menjador. Sentat seràficament, prop de la taula, nostre substituíble don Albert, paladejava un daurat pollastre rostí.

—Home, senyor Llanas — digué tot sorprès l'amo, — jo'm creia que vosté...

El senyor Llanas, ràpit com un llamp, objectà:

—Miri, precisament l'he mort perquè no'l podia mantenir.

Trobem que, per aquest xisto, l'amo de la casa li tenia que perdonar el rebut. De xistos aixís, no'n cauen tots els dies.

Un consell d'un que no juga

En una taula de cafè se varen reunir uns amics. Un d'ells, que no jugava a la loteria, va donar un consell a un altre, que no's trobava decidit a pendre un billet.

—Mira, tens on escullir. Jugues cent pessetes: si't toca la grossa, pots anar a estiuajar a Suïça; si no't toca, perts les cent pessetes i ja estàs fresc.

Dret canònic per en Carreño

CARREÑO, l'immortal Carreño, un dels esperits més aguts que ha donat la península, xistós per excelència i quines anècdotes corren encare de boca en boca, s'examinà una vegada i per oclava vegada de Dret canònic.

En Carreño, anava recomanat, recomanadíssim, però l'assignatura la duia mig embastada. L'examen anava de mal en pitjor, d'aquells de aquí caic, aquí m'aixeco...

El catedràtic, va fer una pregunta amb el fi de salvar-lo. Transcribem el diàleg:

—Veiam, senyor Carreño: quin nom se dona als fills que resulten d'una unió que una de les parts hagi contret vots sagrats i l'altre sigui part lliure?

Es el cas que'ls canonistes en diuen fills sacrílegs. Però en Carreño va volguer-ho posar en llenguatge vulgar. I aixís va dir:

—Comprendo. Que ella sea una señora y el un cu...

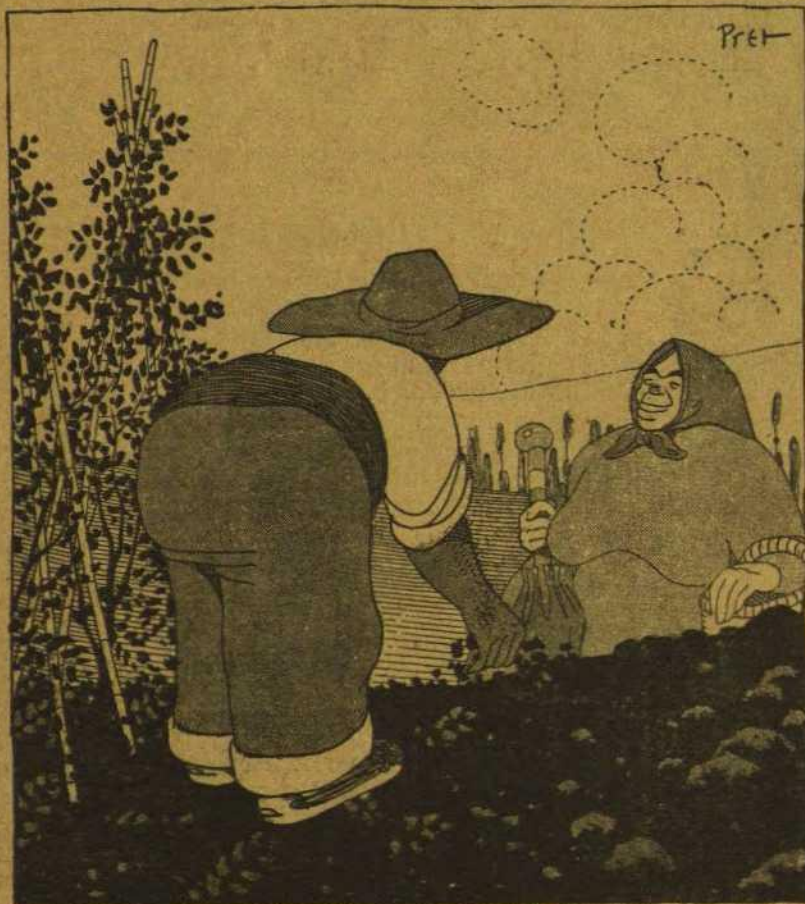
—Sí, si entendido — digué tallant el catedràtic...—

Lo esencial es saber qué nombre se les da a tales hijos...

Aleshores en Carreño, donà una definició lapidària:

—¡Ah, sí! A esos hijos les llamamos sobrinos.

En mig de grans rialles va ésser aprovat.

—I doncs, Sidro, com és que arranqueu les tomaqueres?
—Perquè'm broten els pebrots.

GRAN Y GALANT CONCURS

de "piropos", en català "pirops"

Tenim l'honor de convocar a tots els nostres llegidors a un concurs de **Pirops Papitescos** que facin tronar i ploure, i tinguin influència ràpida, decisiva i ferma sobre les dones.

Confessem que'l nostre públic, tant el **masclí** com el **femellí**, sentia necessitat d'aquest concurs, i nosaltres el retardàvem expressament, com se retarda tot lo bo i desitjable perque duri més.

Hem decidit obrir un concurs dels més papitescos, en el qual premiarem el pirop més bonic que's presenti amb el premi de **25 pessetes**, reservant-ne un de **10 pessetes** pel que més s'hi acosti en boniquesa.

Les condicions que han de reunir els pirops per a ser premiats prou que les saben les noies i les dones fetes, sobre tot les que han sigut fetes a copia de pirops.

Durant dos mesos obrirem el forat del bussón per a rebre lo que sols a les noies ha de ser dedicat. Ja veuen si ens mostrem condescendents amb els nombrosos papitaires que corren per Catalunya i demés terres del món.

Animo, doncs i mans a l'obra. Des del primer de Janer fins el dia 28 de Febrer a les 8 tocadetes del vespre, estem disposats a rebre tot lo que pugui ser de l'agrado femeníl.

Molta barrila i molta inspiració desitgem als que's vulguin disputar les nostres pessetes, que de gust entregarem al que se les afanyi.

La Redacció.

Un home de gust

El senyor Camallec era un home de gust. Una vegada, quan se va volguer fer una casa, va cridar a un amic seu que era arquitecte i íntim de la casa, fins al punt de que pel barri deien si ell, com molts altres, tenia relacions pecaminoses amb la senyora.

El senyor Camallec no s'havia enterat mai de res ni estava escrit en lloc que s'hagués d'enterar mai de gran cosa, i no més pensava en donar se bona vida i dar gust al seu bon gust, que segons se deia era lo únic que li dava una mica d'entreteniment.

Al cridar al seu íntim amic per fer-se la casa li va encarregar sobre tot que pensés un remate per la portallada perque no quedés freda i la gent ignoressin que'l senyor Camallec tenia gust.

L'arquitecte, que després de molt rumiar va caure en la pensada, li va dir que sobre de la porta, esculpit en pedra, hi podrien posar el corn de l'abundancia.

Un dia el senyor Camallec explicava entusiasmat aquesta pensada a un senyor del barri.

—Què li sembla?—li preguntava.

—Es una gran idea, però trobo que es un motiu decoratiu del qual s'ha abusat bastant.

—Doncs que hi posaria vostè?

—Home—li va dir el senyor del barri—jo en lloc d'un corn de l'abundancia hi posaria una abundancia de corns.

A càl Llibreter

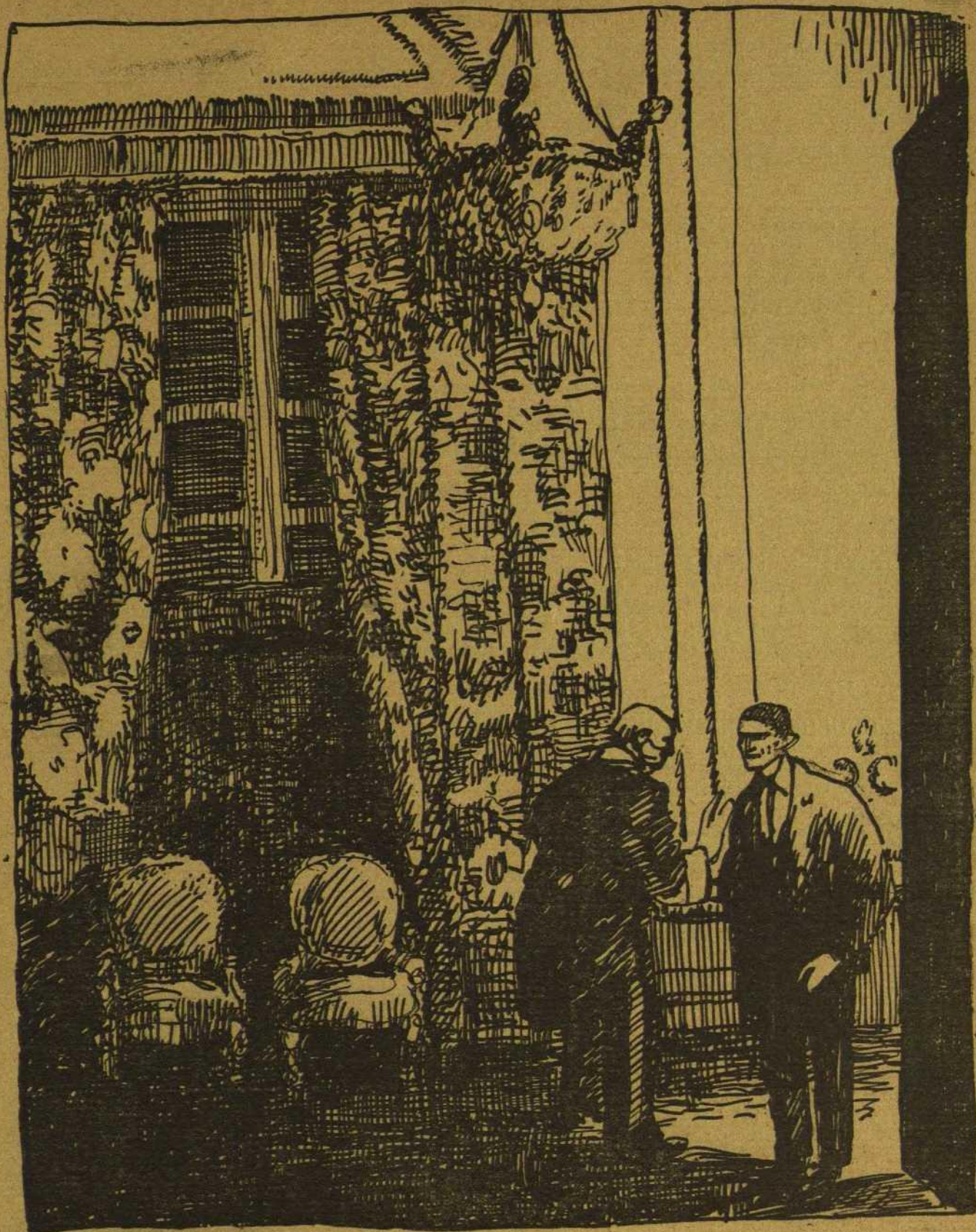
Un jove molt aborrit va pensar que potser comprant un llibre trobaria remei al seu fastic i aborriments. Tot xano xano, tal com caminen el aborrits, va anar seguint les llibreries i buscant títols que li fecin olor de emocionants. Ell volia morts, envenenaments, traicions, dolors i altres coses de aquesta vali de llàgrimes, i tots els títols li semblaven bicoques al costat de lo que ell somniava.

En una llibreria va veure un volum titolat *Els últims dies de Pompeia*. Ell no sabia qui era Pompeia, però això de *els últims dies* li va semblar que havia de ser interessant i que tenia de despertar grans emocions.

Quan va haver comprat el llibre, impacient per a saber si's tractava d'una cosa tràgica o d'un romanso vulgar i ensopit, va preguntar al llibreter:

—I escolti: de què va morir Pompeia?

—Me penso que va morir d'una erupció—li va respondre.

—Es inútil que insisteixi: el senyor no reb.
 —Justament vinc perquè'm dongui.

El "reveillon" de l'"Iris Park"

Animat com mai s'ha vist
va resultà'l *reveillon*
fet a l'estil de París,
de Berlín i de Londón.
Hi havia un floret de nenes
de totes les condicions:
castanyes, ròsses, morenes,
que fan patí'ls... pantalons.

La MARI (tanguista)

Abundaven les fulanes
que surten soles de nit
i que sempre tenen ganes
de trobà un *pollo* aixurit.
Alguna que altra casada
més sabrosa que'l membrillo,
i que té un marit que bada

que cada nit fa'l tresillo.
I algún cap destornillat
que fa veure que treballa,
i a les tardes, d'amagat
s'en va al carrer de la Palla.
No obstant, hem de confessar
per feis'hi honor i justícia,
que també hi vàrem trobar
xicotes sense malícia;
que al ball les acompanyava
la mare, de bona fe,
i al ballar les vigilava
bo i ensumant el cafè.
Dels *pollos*, la majoria
duien el cap engomat,
i, com és moda avui dia,
el bigoti retallar.
I era cosa espatarrant
contemplar les filigranes
que feia tot Déu ballant
massurques i americanes.
I a l'hora de ballà'l tango
hi havia que veure l'aire;
si no's va ballà'l fandango
no s'en hi va faltar gaire.
Amb *garbo* i amb gentilesa
al Jurat varen pujar,
al so de «La Marsellesa»
les noies que's va premiar.
Al sentir l'himne estrangè,
a uns quants espectadors
els hi semblava molt bé
que es toqués «Els Segadors».
Però per pendre-ho amb recansa

no hi havia pas motiu,
que si l'himne era de França
el xampany fou Codorniu.
Deliciós xampany barato
que aquells llavis com el foc,
perquè'ls hi durés més rato,
se'l bevien poc a poc.
En resum, aquella nit

En ILLA (tanguista)

a l'«Iris Park» se feu gresca
i algun *corrido* atrevit
ben segur que va fer pesca.
Tango, xampany, dónes maques,
ja no's pot demanar més,
sobre tot per les butxaques
que no'ls hi falten calés.

L'EVOLUCIÓ DE LA FAVA DELS REIS

FRANÇA és el país de l'evolució, com les Rondes de Barcelona són els carrers típics de la circunvalació. Allí no hi ha res que s'estanqui, i un dels exemples més palpables és justament l'evolució que fa la fava dels Reis, una de les coses més típiques de França que com és sapigut figuren en els pastells que's mengen per les festes de començament d'any i que té per missió

gur; i fins s'ha dat el cas de que en aquestes festes franceses tot fent barrila, algú s'ha trobat la fava a la boca que no se n'ha adonat. No val a badar.

A Catalunya, i sobre tot a Barcelona, on les costums franceses cada dia prenen més peu, sobre tot amb l'afició que hi ha a estudiar la llengua, és convenient estar enterat de l'evolució de la fava, que com representa el gravat que publiquem, tret d'una revista francesa, està a punt de passar de fava autèntica a criatura de bolquers.

Sembla que la causa d'aquesta evolució se deu precisament a que el que troba la fava en el pastell no so-

determinar si la noia o el noi que la troba en el troç que li toca, s'emmaridarà o no. Si una noia troba la fava, casada segura; i si un noi se la troba al plat, casat se-

lament sab que està destinat a casar-se sinó que ha de pagar el pastell, i com que'ls francesos no tenen res de tontos resultava que trobant la fava, malgrat ser dura,

se l'empassaven com aquell que s'empassa el fum i aixís no tenien compromisos.

Les senyoretes de sa casa que convidaven als amics a fer aquesta festa, varen obrir l'ull i varen procurar que la fava fos una cosa més dura, havent acordat fer-la de porcelana i dar-li la forma d'una criatura perquè, si no que fos un atrevit que estés disposat a empassar-se les criatures, al trobar-se-la a la boca no la pogués tirar coll avall i hagués de pagar la festa.

Vetaquí doncs, la causa de que de la fava de la di da dels Reis n'hagi sortit una criatura.

Les bones festes

Un cop, en un carrer que prometia molt, mes per aquell «entonces» no era cap cosa de l'altre món, hi havien dos botigues que venien el mateix article. Com és molt natural, els amos respectius, en lloc de posar-se d'acord i explotar el negoci amb avinensa, van tirar-se els plats pel cap, van moure xibarrí amb propaganda escandalosa, van posar a la venta el mateix gènere i al fi d'any, al passar balanç, van trobar-se amb que'l calaix se'n ressentia.

Això sí: la clientela va tenir on escullir i «quelcom» és «quelcom».

A cal «Espanya» van celebrar el Nadal sense neules, perquè no crec que puguin aixís classificar-se els suïssos

Capità del «Stade Helvétique»

de França, del «Stade Helvétique». Es un gènere de durada i estic segur que amb allò de l'avinensa, en Poch hauria fet un bon negoci.

El primer dia van fer allò que s'en diu arribar i perdre, però fins perdent van entusiasmar-me. El segon van quedar tants a tants i si's queden acaben per per guanyar. Duen a un tal Hip, hip, hipemneier ja conegut de la clientela, que «se las trae». Porten a en

Haltenschwyler, en Sheibenstock i altres noms fàcils. Tots uns mestres, tant, que'l públic esta-de-Helvetique molt satisfet.

Dels nostres en Mallorquí, cada dia més pesa; en Pita, un «tramendu», en Reguera, un trumfo, en Passani, un hèroe, en Bau, un «fenómeno» i en Caseillas, el «sursum corda».

Els de la botiga del davant, també van gastar article suís, de la mateixa Suïssa, nou de trinca, que va complaure a l'afició. Els «Joungs Boys» que no tenen res que que veure amb els boy-scouts, ni amb en Có, ni amb l'Arnalliti, ni amb els «cows-boys» de cine, ni amb Sant Boi del Llobregat, son uns xicots menuts i tendres, que'n saben la prima. Juguen com si no haguessin fet altre cosa en sa vida. En fi: que'n saben per donar i vendre. En Funk, és un devanter que funk-cada shoot que en Brú no s'hi veia de content. Fins porten entre-

Capità del «Joungs Boys»

nador, que no'ls deixa. Es lo que ell diu: ¡William com ho farà!

Els de casa tots majors d'edat. L'Hodge, en Greenvell, l'Alcantarita, en Carlier i en Pomés, la filigrana del «summun» del «descuaje».

En fi: un fart de pilota molt ben treballada i amb substancia.

Visca la Suïssa (fàbrica de carmetlos den Reñé) i... llàstima d'avinensal

I després de dit lo més trascendental, en plena digestió de gall, turrans, neules, meló i bones festes, no'm queda esma per parlar de gran cosa més.

He sentit a parlar d'una copa de Nadal (fins per na-da', donen copes...) d'unes regates, d'un final tennístic amb victòria den Sagnier, d'un polo, d'un altre polo, d'un railly, d'un Demazel que volava, d'un Domenjoz, que ¡bola val! (no ens vas enganyar... Metal!) i d'una pilassa de coses quina ressenya m'ocuparia massa estona.

Salut i bon any!

Els pursos

Entre l'amo i el criat hi ha varies diferències, però una de les més notables apart de la que'l senyor porta americana i el criat porta frac, hi ha la de que fumant els mateixos cigarros el senyor els paga i el criat no.

Carnet del PAPITU

SALUTACIÓ

Salut, hermosa ciutat,
perla del Mediterrani
que encare que en Dato mani
ets de lo més avançat.
Salut, catalans com cal
i precioses catalanes,
cotxes, tramvies, tartanes
i omnibus «La Tatersal».
Salut, premsa distingida
d'aquesta gran població,
que tens una informació
com no s'ha vist a la vida.
Salut, cafès elegants
on hi va la gent de rango,
per veure ballar el tango
i per senti els tzigans.
Salut, alegres cocots
que a la «Buena» i al «Eden»
lluïn descaradament
la bellesa dels escots.
Saluts, concejals, salut,
que a la casa de la Vila
moltes voltes feu barrila
i os deixeu com un drap brut.

Saludo tot lo fondat,
saludo a tot Barcelona
com cal a tota persona
que coneix l'urbanitat.

**

Després d'aquest exordí
dec dir-vos sense pò
que desde les columnes
d'aquest gran setmanari
os donaré la llauna
posant un comentari
a tots els fets notables
que cridin l'atenció.
En versos papitescos
de varies dimensions
i confecció esmerada
com els vestits de «El Faro»,
aquí os rendiré compte
amb sense cap reparo
de quants fets se registren
en totes les nacions.
Jo pujaré als palacis
(si m'hi deixen pujà)
per comentar les festes
de rancia aristocràcia;
i si'm neguen l'entrada,

des de el passeig de Gracia
enfilat en un arbre
veure lo que allí's fa.
Per tot arreu me penso
que podré ficà'l nas
buscant sempre la nota
còmica i papitescas,
puig en aquesta vida
de tot s'en pot fer gresca,
sobre tot si'l cronista
té una ploma mordàs,
Os parlaré de toros;
polítics i tenors,
de crimens i d'escàndols
de llibres i revistes;
de balls i de corridos,
d'apatxes i d'artistes,
i de la vida alegre
i dels tristos amors.
Així, doncs, os prometo
que al número que ve
començaré la tasca
de riure'm de tot Cristo,
i a fi de fer-vos gracia
os diré cada xisto
que es facil que os obligui
a haver de dur bragué.

—Què hi fas an aquella casa de barrets?
—Hi faig gorres.

A plaça

*Aprende a sisar, diu o deia la
cançó de la Menegilda de la «Gran
Vía» quan entonava allò de:*

Pobre chica
la que tiene que servir.

La sisa és un dels consols de
les Menegildes i no'ns cansariem
mai de recomanar-los-hi si cre-
guéssim que ho necessiten.

No fa gaires dies una venedo-
ra del mercat de Sant Josep, que
ara va vestit de les festes i llueix
el *tinglado* amb que l'Ajuntament
l'ha obsequiat, ens contava una
escena que va tenir amb una cui-
nera que va anar a comprar per-
dius, ja que la venedora *venia*
perdius, com diu el ditxo.

—Quin preu tenen aquestes
perdius?

—Tres vinticinco, noia.

—La mestressa no més ne vol
pagar tres pessetes.

—Oh! Doncs quedi-se-la; no
renyirem per un ral.

—Ja veurà: me l'ha de dar
més barata encare.

—No pot ser.

—Que's pensa que no hi he de
guanyar res, jol

Les lliga-cames

L'Hortencia se va comprar unes lliga-cames, i quan les va tenir posades no li varen agradar. Contra gustos no hi ha disputes, i naturalment, com que restaven intactes, s'en va tornar cap a la botiga i va dir a l'amo si'ls hi canviarien, perquè no li agradaven.

—Que potser les troba massa grans?—li va preguntar l'amo.

—No, massa grans no. Me vénen a la mida del meu gust, però trobo que son poc vistoses de color.

Veuràn, si bé miren,
que quan vaig montat
ho tinc entre cames
i ho duc ben posat.
M'hi penja una bossa
que sempre he portat.
Sovint me la toco
i em dona molt gust
perquè aixís evito
tenir algun disgust.

(Solució al número vinent.)

Solució al número passat

LA PINTA

CASTELLANADES

En este monte a quiero estamos y de mano nueve sabemos.

La traducció al número vinent.

Traducció del número passat:

Tengo un pedazo de oro, que hay muchas caro escusados.

TINC UN TROÇ D'HORT QUE HI HAN MOLTES CARBASSES.

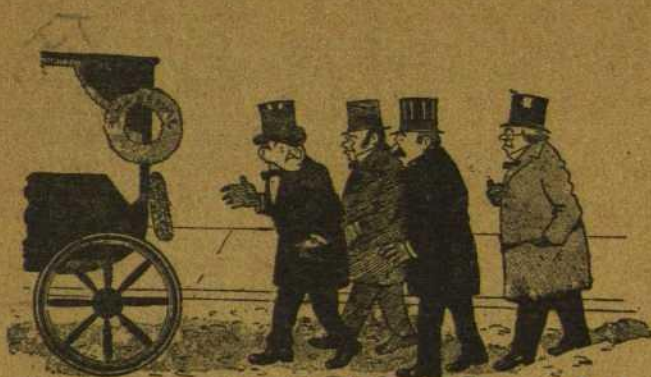

Res: Aprofitarem el xisto, que es molt boniquet.—Ja Ja: Potser seria massa brut i massa verd.—D. S. M.: Els posaré a la col·lecció per quan els hi toqui el torn.—Confetti i Serpentina: No hi ha de que. Li publicarem la castellanada.—

Roqueta: Ens agradaria molt que les moltes persones qu'ens envien motius de pobles de Catalunya ens hi possessin quatre ratlles explicant l'origen, la causa i el perquè de molts dels motius qu'ens envien.—*Palaudarias:* Li haig de dir en confiança que lo que vostè ens envia està bé, però caratsos! no és gens nou.—*Paco Sacevis:* Està bé. Li publicarem. Suposem qu'el seu pseudònim legit al revés també faria riure.—*Colla dels conills de Palafrugell:* Lo den Felino està molt bé, però ja comprén que és massa verd. Lo d'en Bressart no està gens malament, però és una mica massa gastat. Vagin enviant, que la Colla té condicions.—*Sanat dels Boiserols:* Vostè és d'aquells que té tant bona lletra, però hi posa tants rasgos que no hi ha manera de llegir-la amb comoditat, tractant-se d'un escrit una mica massa verd.—*Tronxo:* Mil mercès. Però no sé si'ns atrevirem a tant.—*Quimet Xera 45:* No s'amoïni. Vostè és jove i la joventut vol distracció i barrila. Els mals de cap si convé publicar això o allò de lo que tinc en cartera, prou qu'els passo jo. Vostè vagi enviant i no s'en preocupi de si's publican o no els seus treballs.—*Tap i Oca:* Amb molt gust ho anirem publicant tot.—*Siró:* Es preciosa la anècdota del senyor Rector, i llàstima que per l'indole del assumpto no's pugui publicar.—*Petit Noi:* Ho aprofitarem, sigui com sigui.—*Malo Aras:* L'amor tractat gramaticalment està molt bé, però li falta versificació. Faci una cosa, agafi la mateixa idea i escrigui-ho en prosa i aixís se podrà publicar perquè els versos no satisfarien el gust públic.—*Sopas Novas:* Que passi felices festes; li desitgem un bon principi i un bon fi d'any.—*Sola de Sabata:* No ho acabem de veure. La cosa és molt grossa i'm sembla que no li farà empassar.

Roma Guerra: Tindrem el gust de publicar-li lo que està millor.—*Un gomós que balla a la Bombilla:* Els hi farem sortir quan els hi toqui el torn.—*K. Stanyan P. Ls.:* Li publicarem tot.—*Auster Linger:* No sabem si vostè es auster o alemany, la qüestió és qu'escrui d'una manera molt poc novella.—*Col i bròquil:* Vostè si que és català, però tampoc té cap novetat.—*Suat:* Vol dir qu'els toros son lo que vostè diu? Els torers com en Bombeta, en Gallet, en Fonts i en Bellmunt, son molt bones persones i estem segurs que llegeixen el PAPIRU.—*Un de la capital dels gitans:* També li agrairé, però no li podem trobar prou interès públic.—*Louer:* No sabem quin nom diu. No s'enten. Es un dibuix amb un xisto en vers. Es poc nou.—*A. A. Carnicer:* Li haig de dir pel meu descàrrec que lo que m'envia està bé, però és massa verd.—*Juan Misteri:* No és de les qu'estàn més bé, però amb tot ho publicarem entre les altres que ja li tenim a dintre.—*Lauis:* Malgrat no tenir el gust de coneixe'l, ja'm dispensarà que li parli amb tota franquesa: lo que vostè ens envia és poc nou.—*Bernat Xinxola:* Li publicarem els motius, i si sab l'origen, història o causa d'alguns d'ells i està bé, li publicarem amb molt gust.—*Un que les figues li fan mal:* L'idea és poc nova.—*Apit:* Mil mercès i que les passi felices. No sols publicarem lo que'ns envia, sino que farem o procurarem fer-ne una col·lecció i la publicarem.—*Epatre Dival:* No és gaire nou. Mercès per la felicitació. Que per molts anys el pugui celebrar en vida nostra.—*Los tres ben favats d'Urgell:* Agraint-els-hi molt, no ho publicarem perquè té poca novetat, però esperem que'ns enviarán altres treballs qu'en tinguin més. Vostès ho fan bé.—*Mam Ll. i V.:* Més ens estimem publicar los tots ensems. Enviïn's els tots i procurarem servir-lo de parroquià.—*Un Vilafran-qui-qui-net:* Els motius els hi publicarem quan els hi toqui allò que s'en diu el torn. Les notes que'ns ofereix de les noies vilafranquines també les publicarem si tenen la solta que vostè i el públic desitgen.—*Quinf Tarà i C.:* Lo mateix li dic salero que al senyor precedent, afegint-li que si per cas sab la causa o origen d'alguns dels motius ens l'envii, que si fa peça li publicarem.—*Mary Kohn:* Es massa verd. Miri que d'una cosa tant amagada i recatada dir-ne la conciençial...

== L'HUMOR ESTRANGER ==

El viudo: Vostès potser no ho creu'an, però fela més de sis anys que no havia sortit amb la senyora.

—I si apaguéssim l'electricitat?
—Fugi home, vostè no tindria traça per aprofitar-s'en.

—Digui cambrer, com és que'a mira a la senyora?
—Jo l'admiro: es la tercera vegada que aquesta nit ve a sopar.

—Dotze anys que és casada i no té fills?
—Ai, no, senyor doctor. Què s'ha de fer?
—Ja sóc massa vell per a dir-l'hi.

—No'm parli de grans exposicions, que hi ha exposicions petites que fan molt bonia.

DR. SERRALLACH

Consulta econòmica: De 7 a 9.—Javellanos, 9

Especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinàries
Pelayo, 40—De 12 a 2 i de 6 a 9. - Festius de 10 a 12

Per a montar
amb comoditat
y sense fatiga
compreu bicicleta

SANROMA

Balmes, 62 - Telefon, 144
BARCELONA

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (carrèr Nou)

LES INJECCIONS I LAVATGES

en els fluxos recents, generalment ademés d'allargar la curació solen produir complicacions. El sàndalo i l'arkeol esmortueixen al principi la malaltia, però tenen l'inconvenient de que en general no l'acaben, puix deixant de pendre'ls surt altra vegada el mal, lo que fa que novament se torni a pendre'ls mateixos arkeol i sàndalo i s'esmortueixi altra volta; se deixen de pendre i ve altra vegada i sempre així, no conseguint altra cosa que fatigar els ronyons, produint dolors molt forts. Amb les antigues especialitats Paradell res d'això succeeix, i en pocs dies i sense perill s'arriba a una absoluta curació, sense ulteriors conseqüències, gastant relativament poc, lo que està provat fins l'evidència per vintisis anys d'èxit.

Dr. M. CAMPS

VIES URINÀRIES
SÍFILIS - MATRIU
Aplicació intravenosa del 606

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR:

Ronda Universitat, 14, pral., 1.ª - De 3 a 5

CONSULTA ECONÒMICA:

Fusteria, 2 y 4, 1.ª. - (Entre Plaça A. López i Carrer Ample)
de 12 a 1 i de 7 a 9 nit

IMPOTENTES

CONSULTEN VDS. A SU MÉDICO SOBRE LA EFICACIA Y EL CARÁCTER INOFENSIVO DE LAS
TABLETAS DE
ANDROSTHENINA

(Yohimbina Spiegel)

RECOMENDADAS POR TODAS LAS EMENDAS MÉDICAS

DE VENTA EN TODAS LAS FARMACIAS

Fabricado por la **CHAMISCHER FABRIK GUESTROW-Guestrow (Alemania)**

Centre de venda al per ma-
jor de periòdics i setmanals
= i tota classe de llibres =

Corresponsal directe

Elisabeta, 17, tenda
BARCELONA

Miquel Guerrero

BELLESA

HIGIENE

Massatge de la cara. Extirpació radical de les arrugues, taques i cicatrius de tota mena. Malalties de la pell i defectes de la cara. Aument i embelliment dels pits. (procediment novíssim). Pedicura i Manicura parisién. Pèl moixi (*vello*) extirpació radical per l'electricitat, a carrec de senyoretas competents. Celles i pestanyes artificials per medi d'empelts. Curació de la calvicie. Massatge i gimnasia sueca per a malalts, per profesora titulada de l'Institut d'Estochkholm

Demanis el follet d'informació gratuita: Clínica Farré Pijuán, Rambla del Centro, 7, pral. A les 11

— Renoi, quantes runes!
— Vinguin aquí que'ls hi ensenyaré el cimbori.

